

teknologi. Det er svært at forestille sig, hvordan erhvervslivet med fornuft kan omlægge deres forbrug af miljøfarlige stoffer, når de i forvejen er forpligtet til at bruge den bedste teknologi. Også på dette område er det foreliggende lovforslag på kollisionskurs med sund fornuft. Anvendelsen af de klorerede opløsningsmidler er allerede tæt reguleret i både arbejdsmiljølovgivningen og miljølovgivningen.

Gennemføres en grøn afgift på kloreringsopløsningsmidler efter det foreliggende forslag, vil det få betydelige administrative konsekvenser for erhvervslivet. Mange af forslagens bestemmelser minder mere om middelalderlige opkrævningsmetoder end om beskatning i et retssamfund.

Venstre forholder sig som sagt kritisk til det foreliggende lovforslag. Anvendelsen af afgiftsinstrumentet på kloreringsopløsningsmidler virker ikke gennemtænkt, og lovforslaget vil indebære en bureaukratisk og uoverskuelig administration på områder, som i forvejen er tæt reguleret.

På trods af Venstres skeptiske holdning til forslaget kan jeg meddele skatteministeren, at Venstre seriøst vil se på lovforslaget og sikre, at det får en yderst grundig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, hr. Løgstrup Madsens indlæg var ret karakteristisk for Venstres generelle holdning, når det drejer sig om miljøpolitik. På den ene side starter man med at sige, at Venstre principielt er tilhænger af at bruge priserne til at styre markedet – man mener, at grønne afgifter kan være et velegnet styringsinstrument i miljøpolitikken – på den anden side er man meget skeptisk for ikke at sige modstander af alle de elementer, der ligger i dette forslag, og generelt er man modstander af de forslag, der i øjeblikket bliver forhandlet om, nemlig grønne afgifter.

Det vil altså sige, at vi har den sædvanlige dobbeltrolle for ikke at sige dobbeltspil fra Venstres side. På den ene side tilsiger man sin støtte til princippet, og når det så kommer til handling, er man imod de konkrete forslag. Kunne det ikke være muligt på et tidspunkt at overbevise Venstre om, at der burde være bare en vis sammenhæng mellem ord og handling?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er helt enig med den foregående taler i, at det kan være lidt svært at finde ud af, hvad Venstre egentlig mener om disse ting, og hvad der er linjen. Men for at få lidt mere klarhed over det, vil jeg gerne spørge hr. Løgstrup Madsen, om det, Venstre i virkeligheden ønsker, er en stramning af den passus, der er i dette forlig, med at gå mere efter en forbudslinje end efter afgifter. Hvis det er det, vil det være fremmende for debatten at få det frem.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil også gerne spørge hr. Løgstrup Madsen: Når man fra Venstres side karakteriserer disse afgifter som middelalderlige instrumenter, kan hr. Løgstrup Madsen så i denne tro på at kunne varetage miljøet med andre midler give bare en fornemmelse af, hvad forskellen er mellem at opkræve en afgift på klorerede opløsningsmidler som foreslået og på alle mulige andre afgifter? Er afgifter i al almindelighed middelalderlige instrumenter?

(Kort bemærkning).

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det store problem med grønne afgifter er: Hvem kan have noget imod en afgift, der er grøn, og som vil fremme miljøet? Der er altid en mulighed for, at grønne afgifter kan bruges som skalkeskjul for noget helt andet end fremme af miljøet.

I Venstre har vi den opfattelse, at afgifter på mange punkter kan være et fornuftigt styringsinstrument, men så skal de stå i stedet for direkte regulering. I dette forslag skal erhvervslivet først rette sig efter en masse krav, som man har i almindelig miljølovgivning og i arbejdsmiljølovgivning, og derefter skal det betale en afgift. Man må vælge reguleringsmodel.

Så er der spørgsmålet om afgifternes middelalderlige karakter. Lad mig bare tage nogle konkrete eksempler. Hvorfor skal f.eks. opgørelse og indberetning ske månedsvis? Var det mon ikke lettere, at den blev foretaget kvartalsvis sammen med momsregnskabet? Hvorfor er den nedre grænse for afgiftsfritagelsen fastsat til 250 kg pr. år, når det er typisk, at erhvervslivet indkøber i tromler på 400 kg? Den nederste grænse bør selvfølgelig svare til de 400 kg.

Det er blot nogle konkrete eksempler på, at regeringen ikke har gennemtænkt lovforslaget,